

Instituut
voor de nationale
rekeningen

Milieubelastingen naar economische activiteit

2008-2022

April 2024

Inhoudstafel

Toelichting	2
1. Milieubelastingen in cijfers	2
2. Verschilpunten ten opzichte van de vorige publicatie	10
Appendix.....	11

Lijst van tabellen

Tabel 1	Evolutie aandeel betalers in milieubelastingen	6
Tabel 2	Evolutie aandeel bedrijfstakken in verschillende types milieubelastingen betaald door bedrijven ..	8

Lijst van figuren

Figuur 1	Evolutie van de totale milieubelastingen	3
Figuur 2	Verdeling volgens type milieubelasting	5
Figuur 3	Evolutie aandeel bedrijfstakken (NACE) in emissierechten	9

Woord vooraf

De Europese Verordening Nr. 691/2011 verplicht de lidstaten van de Europese Unie om zes milieu-economische rekeningen aan Eurostat te leveren. Het gaat om drie rekeningen die sinds 2013 worden overgemaakt: de rekeningen voor milieubelastingen naar economische activiteit (Environmental Taxes by Economic Activity, ETEA), de luchtmissierekeningen (Air Emissions Accounts, AEA) en de materiaalstroomrekeningen voor de gehele economie (Economy-Wide Material Flow Accounts, EW-MFA), aangevuld met drie rekeningen die vanaf 2017 worden geleverd: de rekeningen voor de productie van milieugoederen en -diensten (Environmental Goods and Services Sector, EGSS), de uitgavenrekeningen voor milieubescherming (Environmental Protection Expenditure Accounts, EPEA) en de fysieke-energiestroomrekeningen (Physical Energy Flow Accounts, PEFA).

Het Instituut voor de nationale rekeningen (INR) presenteert in deze publicatie de rekeningen voor de milieubelastingen naar economische activiteit voor de periode 2008-2022.

Milieu-economische rekeningen zijn satellietrekeningen van de nationale rekeningen. De wet van 21 december 1994 houdende sociale en diverse bepalingen, Titel VIII, hoofdstuk 1, wijst het opstellen van satellietrekeningen van de nationale rekeningen toe aan het Federaal Planbureau (FPB).

De door het FPB uitgewerkte methodologie werd goedgekeurd door het Wetenschappelijk comité voor de nationale rekeningen.

De voorzitter van de Raad van bestuur van het Instituut voor de nationale rekeningen

Séverine Waterbley

Brussel, april 2024

Toelichting

Hieronder wordt eerst de evolutie van de (verschillende categorieën van) milieubelastingen en de voornaamste achterliggende drijvende krachten beknopt beschreven. Vervolgens wordt ingegaan op de verschillpunten t.o.v. de publicatie van 2023. De verschillen zijn voornamelijk te verklaren door de invoering van enkele nieuwe milieubelastingen en kleine methodologische wijzigingen.

1. Milieubelastingen in cijfers

Volgens de definitie van Eurostat dient elke belasting die geheven wordt op een belastingbasis die milieuvervuilend of grondstof-uitputtend is, te worden beschouwd als een milieubelasting.¹ Het scala aan belastingen dat in rekening wordt gebracht is dus veel ruimer dan belastingen die geheven worden op de vervuiling zelf. Btw wordt dan weer buiten beschouwing gelaten omdat dit een algemene belasting betreft die op alle producten geheven wordt.

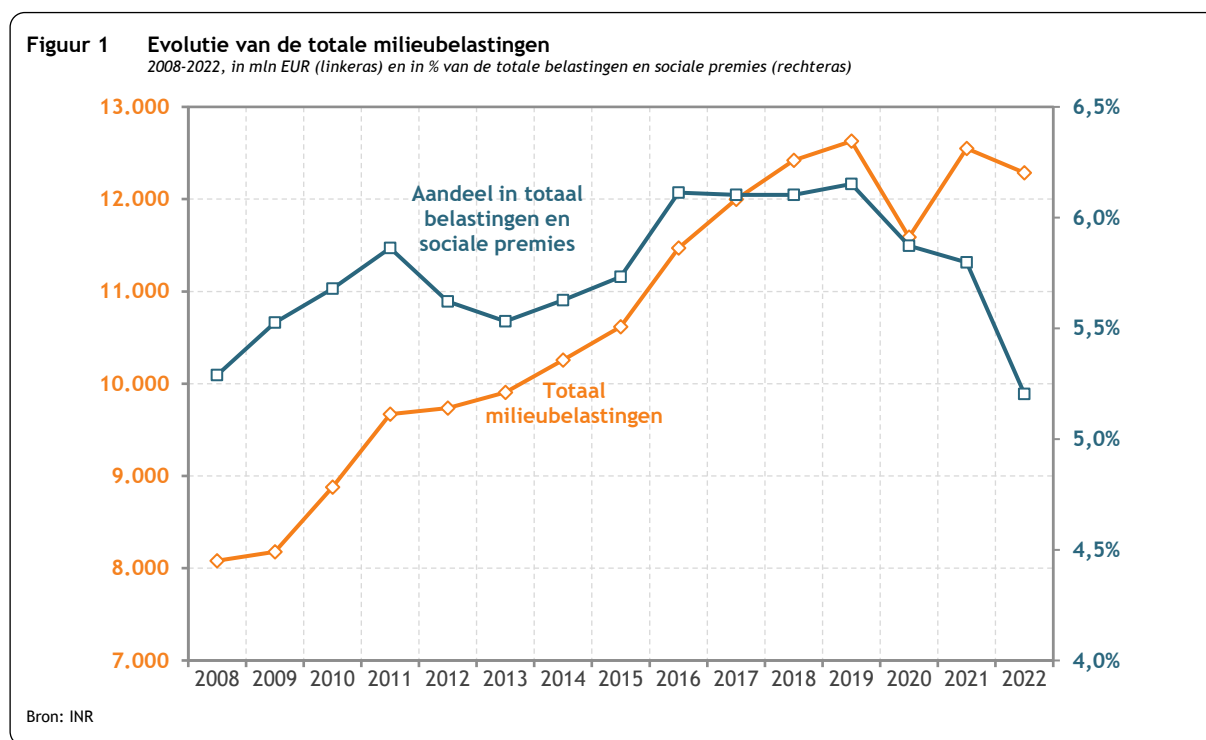
Eurostat onderscheidt vier categorieën milieubelastingen: energiebelastingen, transportbelastingen, belastingen op vervuiling en belastingen op hulpbronnen. Alle belastingen die geheven worden op energieproducten gebruikt voor zowel vervoersdoeleinden als stationaire doeleinden, worden aan de eerste categorie toegewezen. De transportbelastingen omvatten dus enkel belastingen op transport die los staan van het energieverbruik. Het gaat om belastingen die gerelateerd zijn aan het bezit van een motorvoertuig (zoals de jaarlijkse verkeersbelasting) en het gebruik ervan (zoals het eurovignet voor vrachtwagens met een maximaal toegelaten totaalgewicht van minstens 12 ton²). Belastingen op vervuiling omvatten belastingen op het beheer van vast afval, op geluidsoverlast, en op gemeten of geschatte water- of luchtvervuiling. De emissierechten die betaald worden op de uitstoot van koolstofdioxide maken hier evenwel geen deel van uit. Zij worden volgens afspraak toegewezen aan de categorie van de energiebelastingen. Belastingen op hulpbronnen omvatten belastingen op de onttrekking van water en op de onttrekking van grondstoffen afkomstig uit bos- en mijnbouw. In België worden enkel belastingen geheven op de onttrekking van water. Een volledig overzicht van de verschillende types milieubelastingen die in België geheven worden, kan men in de Appendix van dit rapport raadplegen.

Figuur 1 toont dat de totale milieubelastingen in België (oranje curve) toenamen van € 8,1 miljard (2,30% van het bbp) in 2008 tot € 12,6 miljard (2,64% van het bbp) in 2019, vervolgens terugvielen tot € 11,6 miljard (2,51% van het bbp) in 2020 om daarna opnieuw te stijgen tot € 12,5 miljard (2,47% van het bbp) in 2021. In 2022 vlakten de totale milieubelastingen af naar 12,3 miljard (2,22% van het bbp). De milieubelastingen kenden met andere woorden een quasi onafgebroken stijgend verloop over de periode 2008-2021, met uitzondering van 2020 als gevolg van de covid-crisis. De lichte daling in 2022 is voornamelijk te wijten aan de daling van de energiebelastingen als gevolg van de energiecrisis. In de periode 2008-2011 stegen de milieubelastingen met 19,6%, om in 2011 een opbrengst van € 9,7 miljard

¹ Eurostat (2024), Environmental taxes – a statistical guide, Luxembourg, doi: 10.2785/730717

² Sinds 1 april 2016 is het eurovignet voor in België afgelegde kilometers vervangen door een systeem van kilometerheffing (rekeningrijden). Rekeningrijden wordt boekhoudkundig niet beschouwd als een belasting, maar als een kost die haar oorsprong vindt in een dienstverlening of een levering door derden.

(2,57% van het bbp) te genereren. Gedurende de periode 2011-2015 nam de stijging af in kracht (9,8%). Daarna, met een groeipercentage van 18,9% over de periode 2015-2019, stegen de milieubelastingen opnieuw sterker. In 2020 kenden de milieubelastingen een daling van 8,2% ten opzichte van 2019, maar die daling werd geneutraliseerd in 2021 (+ 8,3% ten opzichte van 2020). In 2022 volgde er echter opnieuw een lichte daling (-2.1% ten opzichte van 2021).

De totale belastingen en sociale premies (niet weergegeven op de grafiek³) stegen in de periode 2008-2022 eveneens quasi onafgebroken, van € 153 miljard in 2008 naar € 236 miljard in 2022, met uitzondering van een kleine terugval in 2009 en in 2020. Het aandeel van de milieubelastingen in de totale belastingen en sociale premies (blauwe curve in figuur 1) nam toe van 5,3% in 2008 tot 5,9% in 2011 en viel vervolgens terug tot 5,5% in 2013. Na 2013 steeg dit aandeel opnieuw, om vanaf 2016 tot 2019 te stabiliseren net boven 6%. Vanaf 2019 volgde er opnieuw een daling van het aandeel van de milieubelastingen in de totale belastingen en premies, van 6,2% in 2019 naar 5,2% in 2022.

De stijging van de totale milieubelastingen tussen 2009 en 2011 met € 1,5 miljard is voor 81% te wijten aan de stijging van de opbrengsten uit de energiebelastingen en voor 18% aan de transportbelastingen. De tragere toename van de totale milieubelastingen tussen 2011 en 2015 kan verklaard worden door een afname in de groeivoet van de energiebelastingen. Daarnaast is gedurende die periode ook een daling vast te stellen van de groeivoeten van de transportbelastingen en van de belastingen op vervuiling en op hulpbronnen met respectievelijk 1,1%, 3,5% en 5,0%. De stijging van de milieubelastingen tussen 2015 en 2019 met € 2 miljard is voor 84% te verklaren door een stijging in de energiebelastingen en voor respectievelijk 12%, 2% en 2% door een stijging van de transportbelastingen en de belastingen op vervuiling en op hulpbronnen. De daling van de milieubelastingen tussen 2019 en 2020, evenals tussen 2021 en 2022, is voor respectievelijk 96% en 114% te verklaren door een daling in de energiebelastingen.

³ Cijfers zijn terug te vinden op: stat.nbb.be > overheidsfinanciën > ontvangen belastingen en werkelijke sociale premies per soort > totaal van de belastingen en de sociale premies

In 2022 was er dus wel een stijging van de niet-energie-milieubelastingen, voornamelijk van de vervuilingbelastingen, maar die woog niet op tegen de daling van de energiebelastingen. Hieruit kan men concluderen dat het voornamelijk de energiebelastingen zijn die hun stempel drukken op het verloop van de milieubelastingen.

De daling in de opbrengst van de accijnzen op minerale oliën tussen 2011 en 2013 was grotendeels verantwoordelijk voor de afnemende groei van de energiebelastingen. De daling van de opbrengsten uit accijnzen op minerale oliën met 6,5% tussen 2011 en 2013 zou op het eerste gezicht verwondering kunnen wekken, aangezien de gemiddelde accijnstarieven op benzine, LPG en gasolie voor verwarming tijdens die periode niet veranderden en de gemiddelde accijnstarieven op diesel en extra zware stookolie zelfs stegen. De daling moet dus te wijten zijn aan een afname van het totale verbruik (in hoeveelheid) van minerale oliën, en/of aan verschuivingen in de mix in de richting van minerale oliën waarop een lagere accijns geheven wordt. Cijfers van de Belgische petroleumfederatie tonen dat het verbruik van diesel tussen 2011 en 2013 sterk afnam. Ook het verbruik van benzine daalde in de betrokken periode, maar in mindere mate, waardoor dus een verschuiving in de richting van producten met een hogere accijns optrad, die het neerwaartse effect van de daling in de totale verbruikte hoeveelheden enigszins afzwakte. Terzelfdertijd steeg het verbruik van huisbrandolie, een product waarop de accijns per liter veel lager ligt dan die op diesel, wat dan weer een verschuiving inhoudt in de richting van producten met een lagere accijns.

Gedurende de periode 2013-2018 stegen de opbrengsten van de accijnzen op minerale oliën zeer sterk, met een groeipercentage van maar liefst 40%. Deze evolutie wordt verklaard door een toename van de gemiddelde accijnzen op diesel en zware stookolie in die periode, maar ook door een stijgend verbruik van diesel en benzine in dezelfde periode. Daarnaast zorgde ook een sterke stijging van de inkomsten uit de Vlaamse en Waalse belasting via inleveringsquota van groenestroomcertificaten (GSC), uit de Federale bijdrage op elektriciteit en aardgas, en uit de Federale toeslag op het transmissietarief voor offshore windenergie voor een significante opbrengst. De aanhoudende toename van de opbrengsten uit die belastingen verklaren grotendeels de stijging van de energiebelastingen en de milieubelastingen in zijn geheel tijdens de periode 2013-2018. Voorts werd in 2016 de Vlaamse energieheffing ingevoerd. Hiermee wou de Vlaamse overheid de opgestapelde schuld voor het financieren van de GSC wegwerken.⁴

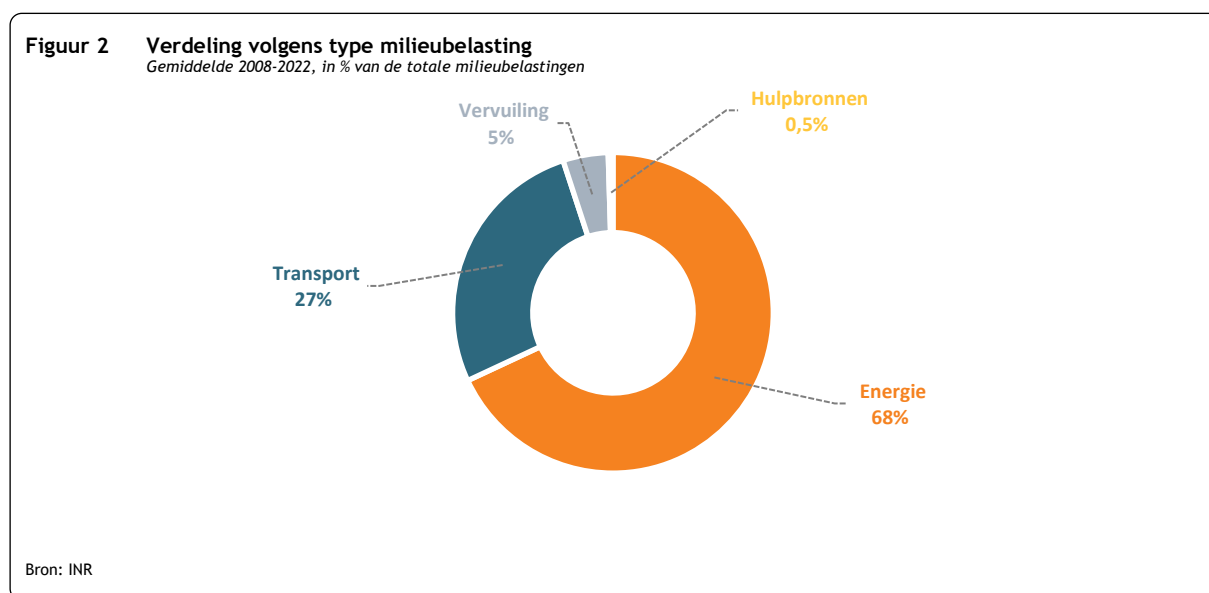
Sinds 2018 is de opbrengst uit de verkoop van emissierechten jaar na jaar sterk toegenomen.⁵ In vergelijking met 2021 is de opbrengst in 2022 bijna verdubbeld, van € 0,4 miljard naar € 0,7 miljard. De prijsstijging van de emissierechten in 2022 is de voornaamste verklaring hiervoor. Daarnaast nam in 2022 ook de opbrengst van de Vlaamse inlevering van GSC en de bijdrage op energie toe, met respectievelijk 36% en 27%. Ook werden er twee nieuwe energiebelastingen ingevoerd in 2022 naar aanleiding van de energiecrisis: de bijdrage van de petroleumsector (€ 288 miljoen) en de belasting op overwinsten van elektriciteitsproducenten (€ 177 miljoen). Desondanks zijn de totale opbrengsten van

⁴ Deze energieheffing was volgens het Grondwettelijk Hof echter in strijd met de fiscale regel dat de gewesten geen belastingen mogen heffen op zaken waarop reeds een federale heffing bestaat. Bijgevolg werd de heffing met ingang van 2018 grotendeels afgeschaft.

⁵ Vanaf eind 2017 is de veilingprijs per emissierecht zeer sterk beginnen stijgen. Dit had een forse positieve impact op de totale Belgische veilinginkomsten uit CO₂-uitstootrechten, en dus ook op de inkomsten uit energiebelastingen en de totale milieubelastinginkomsten in het algemeen.

de energiebelastingen met € 0,3 miljard gedaald in 2022. De afschaffing van de federale toeslag op het transmissietarief voor offshore windenergie, de daling van de accijnzen op minerale oliën met 8%, en de daling van de federale bijdrage op elektriciteit en aardgas/Vlaamse bijdrage aan het Energiefonds met 46% zijn de voornaamste oorzaken van die gedaalde inkomsten.

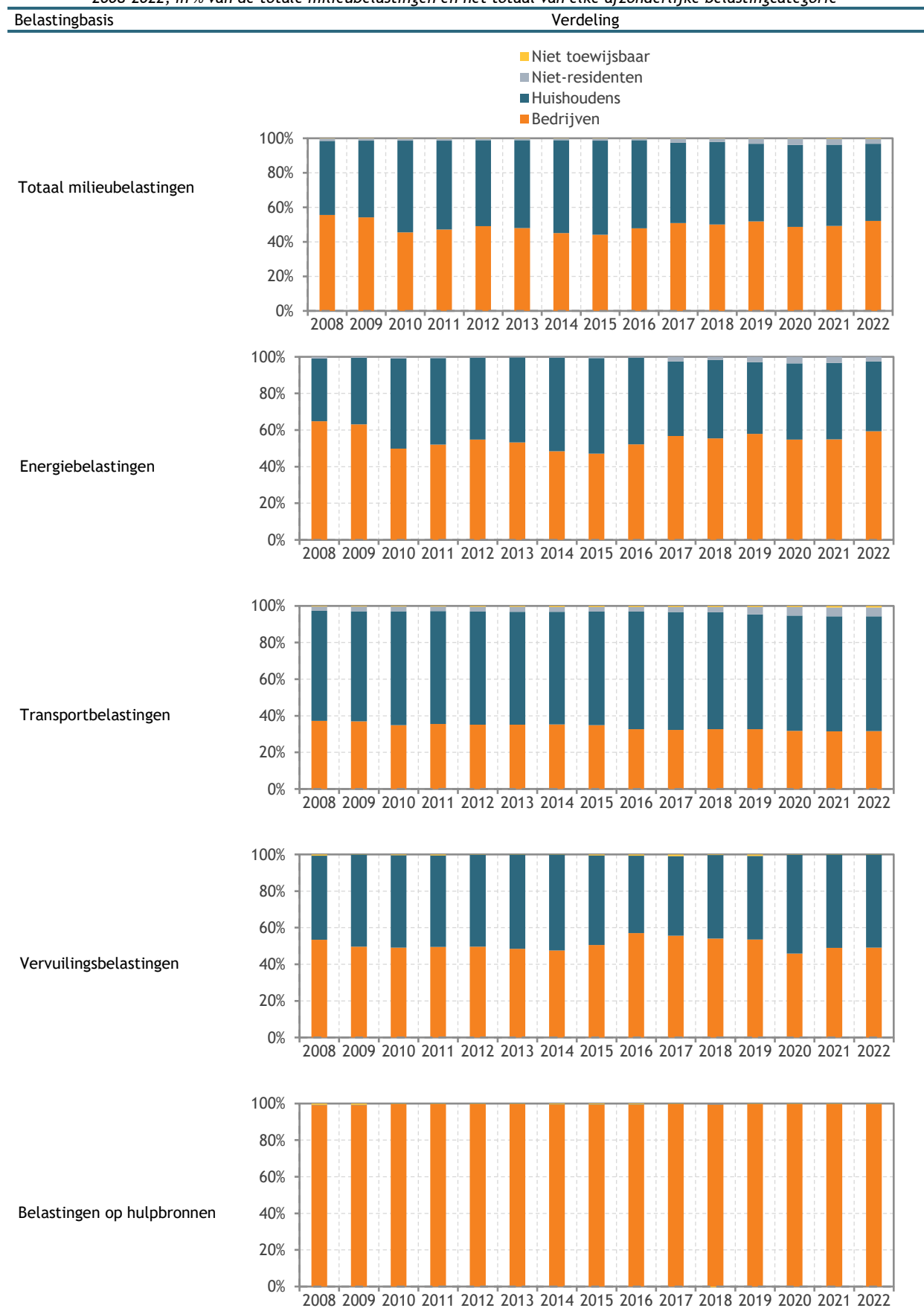
Figuur 2 toont dat energiebelastingen gemiddeld het grootste deel (68%) van de Belgische milieubelastingen uitmaakten in de periode 2008-2022. Transportbelastingen leverden gemiddeld 27% van de totale milieubelastingen op. De belastingen op vervuiling waren slechts verantwoordelijk voor 5% van de milieubelastingen, en de belastingen op hulpbronnen droegen minder dan een percent bij aan het totaal. In de periode 2010-2019 en in 2021 nam het aandeel van de energiebelastingen jaarlijks toe ten opzichte van het vorige jaar. Deze toename ging gepaard met een daling van het aandeel van de transportbelastingen. In 2020 en 2022 nam het aandeel van de energiebelastingen licht af, respectievelijk met 2,3 en 0,9 procentpunt.

Tabel 1 toont dat er in de periode 2008-2022 een verschuiving is geweest in de verdeling van de **totale milieubelastingen** per categorie van belastingbetaler. In 2008 betaalden de huishoudens 43% van de milieubelastingen. Dit percentage steeg over de beschouwde periode tot 55% in 2015 en daalde vervolgens weer tot 45% in 2022. Het aandeel van de bedrijven in de totale milieubelastingen daalde van 56% in 2008 naar 44% in 2015 en klom vervolgens weer naar 52% in 2022. Een verwaarloosbaar deel van de totale milieubelastingen kon niet worden toegewezen. Het aandeel van de niet-residenten was zeer gering (gemiddeld 2%) over de beschouwde periode.

Wanneer we elke belastingcategorie apart beschouwen, wordt het duidelijk dat de verdeling volgens betaler in de periode 2008-2022 het meest varieert voor de **energiebelastingen**. De verandering in de verdeling van de energiebelastingen wordt voornamelijk gedreven door de verandering in de betalingen van de accijnzen op minerale oliën. Het aandeel van de huishoudens in de accijnzen op minerale oliën nam toe van 31% in 2008 tot 54% in 2015, om vervolgens af te zwakken naar 45% in 2022.

Tabel 1 Evolutie aandeel betalers in milieubelastingen
 2008-2022, in % van de totale milieubelastingen en het totaal van elke afzonderlijke belastingcategorie

Bron: INR

Het aandeel van de bedrijven in de accijnzen op minerale oliën maakte dan weer de omgekeerde beweging en daalde van 69% in 2008 tot 55% in 2022. De **transportbelastingen** werden over de beschouwde periode in hoge mate (> 60%) door de huishoudens betaald, en hun aandeel stabiliseerde de laatste jaren op 63%. Wat de **vervuilingsbelastingen** betreft, werd er gemiddeld genomen ongeveer evenveel door de huishoudens (49%) als door de bedrijven (51%) betaald. Aangezien de **belastingen op hulpbronnen** voor België enkel slaan op belastingen op het onttrekken van water uit de natuur, en bedrijven dit als enige in grote hoeveelheden doen, werd deze belasting voor bijna 100% betaald door de bedrijven.

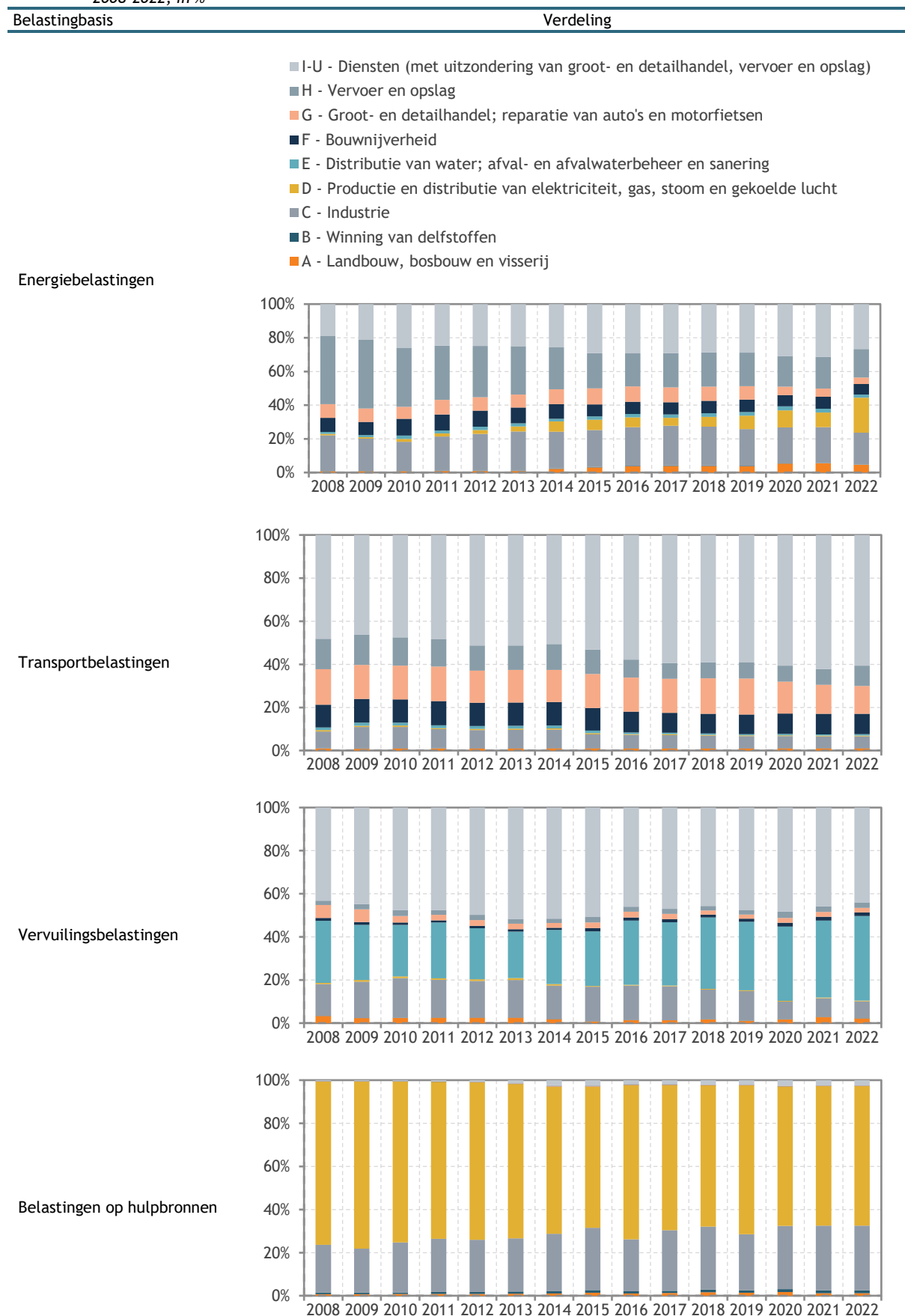
Wanneer we verder de bedrijven apart beschouwen, toont tabel 2 dat de dienstensector (met uitzondering van groot- en detailhandel, vervoer en opslag) (NACE I-U) gemiddeld 27% van de **energiebelastingen** (betaald door bedrijven) voor zijn rekening nam over de beschouwde periode. De transportsector (NACE H) en de verwerkende nijverheid (NACE C) volgden met respectievelijk gemiddeld 26% en 21%. De voornaamste evolutie over de beschouwde periode is het afnemende aandeel van de transportsector, van 40% in 2008 naar 17% in 2022. Deze daling is te wijten aan een terugval in de betalingen van accijnzen op minerale oliën door de transportsector vanaf 2013. De dienstensector kende een omgekeerde beweging. De bijdrage van deze sector aan de energiebelastingen steeg van 19% in 2008 tot een maximum van 31% in 2021. In 2022 bedroeg het aandeel van deze sector 26%. De voornaamste verklaring voor de recente daling is de sterke toename van het aandeel van de sector voor productie en distributie van elektriciteit, gas, stoom en gekoelde lucht (NACE D), van 1% in 2008 tot 21% in 2022. Deze toename was het gevolg van het feit dat de twee nieuwe energiebelastingen volledig door de energiesector worden betaald en door de toename van de aangekochte emissierechten door deze sector.

Vanaf 2013 werden inkomsten uit **emissierechten** gegenereerd. Figuur 3 (p. 9) maakt duidelijk dat de voornaamste betalers van deze rechten bedrijven zijn uit de energiesector (NACE D), wat de toename van het aandeel van die sector in de energiebelastingen verklaart vanaf 2013 tot en met 2020. Na een afname van hun aandeel in de emissierechten in 2021, steeg dit in 2022 terug naar 62%. Verder werd een aanzienlijk deel van deze emissierechten (gemiddeld 32% over de periode 2013-2022) betaald door de verwerkende nijverheid (NACE C), in het bijzonder door de bedrijven die chemische producten vervaardigen (NACE 20). Het aandeel van de transportsector, dat in 2020 fel terugviel, nam de afgelopen jaren terug toe en bedroeg in 2022 opnieuw 5% van de inkomsten uit emissierechten.

Wat de **transportbelastingen** betreft, werd het grootste deel over de beschouwde periode steeds door de dienstensector betaald (gemiddeld 54%), waarbij de sector actief in verhuur- en leaseactiviteiten (NACE 77) de hoofdrol speelde. Een opvallende evolutie in 2016 is de terugval van het aandeel van de transportsector, veroorzaakt door de afschaffing van het Eurovignet voor vrachtwagens. Sinds 1 april 2016 is er voor het gebruik van de Belgische wegen geen Eurovignet meer nodig, maar moet door vrachtwagens een kilometerheffing betaald worden. Aangezien in ESR-termen deze kilometerheffing geen belasting is maar een retributie, wordt deze heffing niet opgenomen in de milieubelastingen.⁶

⁶ Eurostat (2008), Eurostat Guidance on accounting for EDP – Classification of payments for the use of roads, Luxembourg.

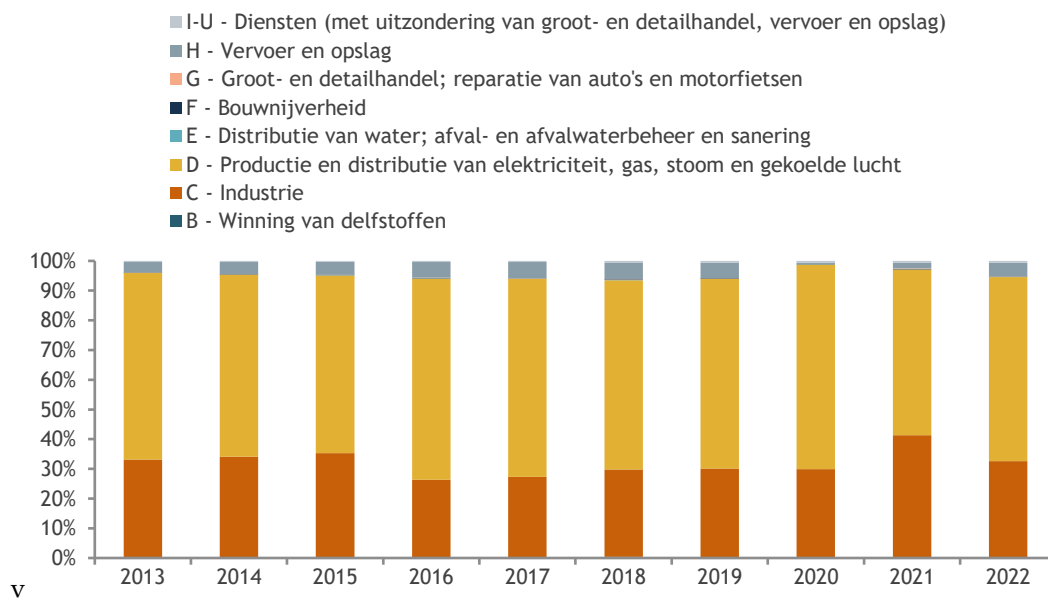
Tabel 2 Evolutie aandeel bedrijfstakken in verschillende types milieubelastingen betaald door bedrijven
2008-2022, in %

Bron: INR

Het aandeel van de transportsector bleek de afgelopen jaren te stagneren rond 7%, maar kende in een 2022 een stijging naar 9%. De oorzaak hiervoor is de invoering van een nieuwe transportbelasting, met name de inschepingsbijdrage op vliegtuigen, die volledig door de transportsector werd betaald.

Figuur 3 Evolutie aandeel bedrijfstakken (NACE) in emissierechten
2013-2022, in %

Bron: INR

In 2008 namen, naast de dienstensector (met uitzondering van groot- en detailhandel, vervoer en opslag) (NACE I-U) met een aandeel van 43%, de bedrijven die instaan voor de distributie van water, het beheer van afval(water) en saneringen (NACE E) een behoorlijk aandeel (29%) van de **vervuilingsbelastingen** betaald door bedrijven voor hun rekening. Hun aandeel daalde naar 22% in 2013 en kende daarna een toename tot 39% in 2022. Die toename werd gedreven door een stijging in de betalingen van de verpakkingshoof, afvalstoffenheffing en de Waalse industriële waterbelasting.

In de beschouwde periode betaalde NACE D (de productie en distributie van elektriciteit, gas, stoom en gekoelde lucht) gemiddeld 70% van de **belastingen op hulpbronnen** betaald door alle Belgische bedrijfstakken. De elektriciteitssector is de belangrijkste betaler van deze belasting, omdat die gebruik maakt van oppervlaktewater in de koeltorens van elektriciteitscentrales. In de periode 2008-2022 nam de verwerkende nijverheid (NACE C) gemiddeld 26% van de belastingen op hulpbronnen voor haar rekening.

2. Verschilpunten ten opzichte van de vorige publicatie

In vergelijking met de methodologie die werd toegepast voor de berekening van de ETEA gepubliceerd in april 2023 vond een herziening plaats in de methodologie van de aangekochte emissierechten over de bedrijfstakken. De toewijzing van de bedrijfstakcodes (NACE-codes) aan individuele bedrijven werd afgestemd op de bedrijfstakcodes die gebruikt worden in de nationale rekeningen. Zo werd meteen ook rekening gehouden met een veranderende NACE-classificatie van de individuele bedrijven over de tijdsperiode heen. De impact op de energiebelastingen was klein, met het grootste verschil van € 1,75 miljoen of 0,42% voor NACE D in 2019.

In 2022 werden verder drie nieuwe milieubelastingen ingevoerd. De bijdrage van de petroleumsector en de belasting op de overwinsten van elektriciteitsproducenten werden toegevoegd aan de energiebelastingen. De inschepingsbijdrage op vliegtuigen werd toegevoegd aan de transportbelastingen. Verder werd ook de federale toeslag op het transmissietarief voor offshore windenergie, een van de energiebelastingen, in 2022 uitgedoofd.

Voor de meest recente jaren (2020-2022) werd een beroep gedaan op de gebruikstabel (tegen basisprijzen) van het jaar 2020 om een groot aantal milieubelastingen te verdelen, dit in afwachting van de gebruikstabellen voor de jaren 2021 en 2022.

Het toepassen van die nieuwe informatie verklaart de herziening van sommige cijfers voor de periode 2008-2021 in vergelijking met voorgaande publicatie.

Appendix

Tabel A.1 Classificatie van milieubelastingen in België

Energiebelastingen

Accijnzen op minerale olie
Accijnzen op vloeibaar aardgas en andere vloeibare koolwaterstofgassen en benzol
Bijdrage voor controle op de huisbrandstookolie
Bijdrage op de aardolieproducten aangewend voor verwarming (Verwarmingsfonds)
Bijdrage op de energie
Bijdrage van de petroleumsector
Federale bijdrage op elektriciteit en aardgas / Bijdrage aan het Energiefonds (VG)
Bijdrage FAPETRO
Bijdrage APETRA
FED - toeslag transmissietarief voor offshore windenergie
VG - belasting via inleveringsquota groenestroomcertificaten
VG - toeslag distributietarieven voor financiering groenestroomcertificaten
WG - belasting via inleveringsquota groenestroomcertificaten
WG - toeslag distributietarieven voor financiering groenestroomcertificaten
BHG - belasting via inleveringsquota groenestroomcertificaten
Emissierechten
Belasting op de overwinsten van elektriciteitsproducenten

Transportbelastingen

Belasting op de inverkeerstelling
Verkeersbelasting betaald door de bedrijven
Verkeersbelasting betaald door de gezinnen
Bijkomende heffing op autoverzekeringspremies
Eurovignet
Met accijnsrecht gelijkgestelde belasting betaald door de bedrijven
Met accijnsrecht gelijkgestelde belasting betaald door de gezinnen
Inschepingsbijdrage op vliegtuigen

Vervuilingsbelastingen

Verpakkingsheffing
Milieuheffing
Ecotaks
Afvalstoffenheffing (VG)
Heffing op mest (VG)
Afvalstoffenheffing (WG)
Belasting op huishoudelijk afval (WG)
Waterheffingen kleinverbruikers (huishoudens) (VG, WG en BHG)
Waterheffingen grootverbruikers (bedrijven) (VG, WG en BHG)

Belastingen op hulpbronnen

Taks op de winning van grondwater (VG)
Heffing inzake de captatie van grond- en oppervlaktewater (VG)
Taks op drinkwateropname (WG)
Heffing op opname van niet-drinkbaar water (WG)

Federaal Planbureau

Het Federaal Planbureau (FPB) is een instelling van openbaar nut die beleidsrelevante studies en vooruitzichten maakt over economische, socio-economische en milieuvraagstukken. Daarnaast bestudeert het de integratie van die vraagstukken in een context van duurzame ontwikkeling. Het stelt zijn wetenschappelijke expertise onder meer ter beschikking van de regering, het Parlement, de sociale gesprekspartners, nationale en internationale instellingen.

De werkzaamheden van het FPB worden steeds gekenmerkt door een onafhankelijke benadering, transparantie en aandacht voor het algemeen welzijn. De kwaliteit van de gegevens, een wetenschappelijke methodologie en de empirische geldigheid van de analyses staan daarbij centraal. Tot slot zorgt het FPB voor een ruime verspreiding van de resultaten van zijn werkzaamheden en draagt zo bij tot het democratisch debat.

Het Federaal Planbureau is EMAS en Ecodynamische Onderneming (drie sterren) gecertificeerd voor zijn milieubeheer.

Belliardstraat 14-18, 1040 Brussel

+32-2-5077311

www.plan.be

Contactpersoon voor deze publicatie: Christophe Van Wynsberge, cvw@plan.be

Overname wordt toegestaan, behalve voor handelsdoeleinden, mits bronvermelding.

Verantwoordelijke uitgever: Baudouin Regout